

In de serie 'aanbidding': Rom.12:1.
Tijdens de dienst zongen we uit Psalm 50:7,11, 100 geheel, Gezang 473, EL 270 en 315, Opw. voor kids 225

Geloven doe je in de kerk, zegt men.

Wij vinden dat je ook buiten de kerk moet en mag geloven, uiteraard. Maar gek genoeg reserveren we het toch wel erg veel voor de zondagse diensten. *Erediensten*, noemen we die.

In het oude Israel had men zijn erediensten bij de tempel, waar o.a. werd geofferd.

Hier kleefde een risico aan. Dit offeren kon een routineklus worden. Bij de tempel offeren, thuis weer vrolijk verder leven. Zo bezien kon het leven van zo'n Israeliet sterk lijken op ons hedendaagse versnipperde leven, waarin God te vaak alleen maar een bijrol krijgt.

De profeten daarom ook regelmatig tekeer tegen deze oppervlakkige offers. Zoals Psalm 95 tekeer gaat tegen oppervlakkig gezang (zie Keek van 09.09.12). God vraagt permanente gehoorzaamheid en gerichtheid op Hem.

Zo lijkt het concept **offer** en **eredienst** mislukt.

Toch houdt Paulus in Rom.12:1 graag vast aan deze begrippen. Alleen, hij trekt ze veel breder. In het vervolg van Rom.12 schrijft hij over gaven binnen de gemeente en elkaar liefhebben.

Paulus wil het hebben over offers waar God wél blij mee is: Hem **welgevallig**. Zulke offers gaan ver over de grens van een uurtje aanbidden in je eredienst.

De Engelsen bedoelen met *to offer*: aanbieden. God vraagt je hele leven, 24 x 7.

Paulus maakt het zo concreet mogelijk: het offer is je **lichaam!** (de NBV vertaling 'uzelf' mist dat concrete).

Lichaam wil zeggen hoe alledaags en alomvattend de nieuwe eredienst wordt. Eredienst is gewoon: handen uit de mouwen. Alle dingen die je aanraakt en alle plaatsen waar je voeten komen, zijn voor God: een **heilig** offer.

Offers uit het Oude Testament werden geslacht en waren dus alleen voor dat moment, maar Jezus is het laatste geslachte offer. Dankzij Hem kan ieder volgend offer **levend** blijven en dus ook permanent actief zijn.

En dit bij elkaar is, in tegenstelling tot dat van het Oude Testament, je **ware** eredienst

En hoe gaan wij dit opbrengen: om 24 x 7 zulke offers te zijn in de ware eredienst?

Daar *begint* Paulus zijn hele betoog mee: **met een beroep op Gods barmhartigheid**.

BARMHARTIGHEID = BAARMOEDER (Hebreeuws: *racham*).

Je zou dit Gods moederlijke kant kunnen noemen.

Zou een vrouw haar kind vergeten? Ook ongehoorzame mensen zullen Gods barmhartigheid ondervinden (Rom.11:32). De hele Romeinenbrief staat vol van Gods genade voor zondige mensen.

En deze genade zet ons in de ruimte, die onze eredienst mogelijk maakt.

God stelt alles in het werk om onze levens diepgaand te beïnvloeden.

Gesprekspunten:

1. Is er iets in deze Keek wat je heeft aangesproken, of waar je juist moeite mee hebt?
2. Bekijk eens goed wat Opwekking voor kids 225 zegt over aanbidding: wat zie je daarvan terug in deze Keek?
3. Ons leven is vaak versnipperd en God krijgt dan ook een stukje. Hoe kun je deze versnippering tegengaan vanuit het begrip 'eredienst'?
4. Is een zondagse kerkdienst voor jou heiliger dan een willekeurig doordeweeks moment? Waarom wel/niet?
5. Wij kunnen God welgevallig zijn. Probeer eens te omschrijven hoe God Zich dan over jou voelt...
6. Wat heb je in je eigen leven tot nu toe (uit de bijbel) mee gekregen van Gods barmhartigheid?